

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/66/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117219886
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117219886.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému L. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. K. XXXX/XX, XXX XX B., o zaplatenie 1.134,12 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 16Csp/208/2017-346 zo dňa 05. marca 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Súd žalobu zamieťa.
II. Žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.“
2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 708 ods. 1, § 710 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), e), f), § 18 ods. 1, § 7 ods. 1, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy, čl. 4 ods. 2 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, § 251, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.
3. Krajský súd v Prešove uznesením, č.k. 3Co/131/2018-329 zo dňa 13.12.2018 zrušil rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že v spise absentuje akákoľvek zmienka o tom, či zo strany žalobcu k zisťovaniu bonity došlo a aké úkony žalobca v súvislosti s tým vykonal. Úlohou súdu prvej inštancie bolo opätovne posúdiť nárok uplatnený žalobou a svoje rozhodnutie odôvodniť. Odvolací súd konštatoval, že žalobca povinnosť žalovaného platiť úroky vyvodzoval z bodu 3.12 VOP, v zmysle ktorých je majiteľ účtu povinný po dobu nepovoleného prečerpania platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby a odkázal na rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 9C/113/2015 zo dňa 15.10.2015 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/10/2016 zo dňa 24.11.2016, ktorými bola zmluvná podmienka v totožnom znení určená za neprijateľnú. Žalobca bol teda povinný zdržať sa použitia podmienky uvedenej v bode 3.12 VOP, ako aj uplatňovania nárokov z nej vyplývajúcich.
4. Po vrátení veci súd prvej inštancie doplnil dokazovanie, pričom zistil, že dňa 12.10.2010 bola medzi stranami sporu uzatvorená Zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, predmetom ktorej bolo zriadenie Osobného účtu žalovanému, Zmluva o vydaní a používaní platobnej

karty a Zmluva o poskytovaní služieb elektronického bankovníctva. Súčasťou zmluvy boli aj Všeobecné obchodné podmienky. Dňa 14.07.2014 došlo medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom k uzavretiu Zmluvy o povolenom prečerpaní na účte, podľa ktorej bol žalovanému poskytnutý úver formou povoleného prečerpania do výšky limitu na sumu 980,- Eur. Dňa 18.07.2017 žalobca previedol debetný zostatok z účtu na svoj vnútorný pohľadávkový účet, pričom ide o internú účtovnú transakciu banky a nie o úhradu zo strany žalovaného. Žalobca pripojil k žalobe výpis z účtu žalovaného, podľa ktorého zostatok na účte predstavuje -1.134,12 Eur. Dňa 21.01.2019 bola zo strany žalobcu doručená špecifikácia skutkového stavu vec na základe rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorú žalobca označil ako preverovanie bonity a skúmanie záväzkov žalovaného, pričom dôvodil, že mal vedomosť o finančnej situácii žalovaného, pretože viedol jeho bežný účet.

5. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol spotrebiteľský právny vzťah, na ktorý je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že je potrebné vychádzať z toho, že každá spotrebiteľská zmluva musí byť transparentná. Zo zmluvy o bežnom účte nevyplýva, že rôzne poplatky účtované bankou budú vykazované na tomto účte tak, že vznikne nepovolené prečerpanie. Z hľadiska transparentnosti by mala byť táto skutočnosť osobitne zvýraznená priamo v zmluve, pretože aj spotrebiteľ, ktorý má na účte nulový zostatok a účet nevyužíva sa časom dostane do nepovoleného prečerpania určeného značným úrokom, čo súd považuje za neprípustné obohacovanie sa zo strany banky. Súd má teda za to, že v prípade poplatkov za poskytovaný balík služieb, by pri omeškaní s ich splatnosťou patrili žalobcovi zákonné úroky z omeškania. Súd sa však nemôže stotožniť s tým, že takýmto spôsobom vytvára žalobca nepovolený debetný zostatok na bežnom účte, ktorý úrokuje vysokým úrokom vo výške 28% ročne. Napriek tomu, že klientovi žiadne peňažné plnenie vo forme napr. úveru neposkytuje. Takáto zmluvná podmienka je teda v neprospech klienta - spotrebiteľa hrubo nerovnovážna a preto neplatná a to aj napriek tomu, že v § 53 Občianskeho zákonníka uvedená nebola, keďže tam je výpočet len demonštratívny. Podľa názoru súdu si žalobca zamieňa pojmy povolené prečerpanie a prekročenie. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom, tak aj z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Zo žalobcom predložených listín označených ako credit report - analytic nemožno vyvodiť celkovú finančnú situáciu žalovaného a už vôbec ju nie je možné považovať za skúmanie bonity. To, že žalobca viedol účet žalovaného neznamena, že zákonite musel mať aj prehľad o všetkých finančných záväzkoch klienta - žalovaného, nakoľko nie všetky finančné transakcie sú vedené prostredníctvom účtu. Rozdiel kreditu a debetu predstavujúci dlžnú sumu je 1.134,12 Eur. Do sumy debetu súd nezapočítaval vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru celkovo sumu 1.220,48 Eur, teda ide o sumu vyššiu ako žalované nepovolené prečerpanie v sume 1.134,12 Eur, preto súd s ohľadom na vyššie uvedené žalobu zamietol.

6. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca nebol v konaní úspešný, preto nemá právo na náhradu trov konania a úspešnému žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Poukázal na to, že možnosť účtovať poplatky nepovoleného prečerpania obsahuje bod 3.12 VOP, pričom toto ustanovenie takmer doslovne kopíruje zákonnú úpravu, keďže ide o inštitút prekročenia v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Uviedol, že zmluva bola uzatvorená v súlade s ustanoveniami Obchodného zákonníka upravujúcimi zmluvu o bežnom účte, pričom podľa Obchodného zákonníka za vykonanie platieb je banka oprávnená požadovať úhradu nákladov s tým spojených a použiť na ich započítanie peňažné prostriedky na účte. Podľa jeho názoru, dotknutá zmluvná podmienka nespĺňa charakteristiku uvedenú v citovanom ustanovení Občianskeho zákonníka, nakoľko úrok z prekročenej čiastky po dobu nepovoleného prečerpania je odplatom, ktorú klient platí banke za čerpanie prostriedkov poskytnutých bankou nad rámec zostatku na účte klienta. Nepovolené prečerpanie je prekročením v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a ako vyplýva z vyššie uvedeného, dotknuté ustanovenie VOP iba reflektuje ustanovenia relevantných právnych predpisov upravujúcich vedenie bežného účtu bankou a vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán. Klient preštudovane zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojim podpisom na zmluve, t.j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. V odôvodnení ďalej poukázal na najnovšiu judikatúru

Súdneho dvora, konkrétne na rozsudok súdneho dvora v prejudiciálnom konaní k Smernici 2008/48/ES - vec C-42/15 z 09.11.2016, kde v zmysle uvedeného rozsudku sa článok 10 ods. 1 a 2 smernice má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. Z uvedeného teda vyplýva, že VOP/OP/Sadzovník a Výveska úrokových sadzieb sú súčasťou úverovej zmluvy a klienta zaväzujú aj pokiaľ ich klient nepodpisal. Výška úroku pri nepovolenom debete na účte bola upravená vo výveske úrokových sadzieb, ktorá bola predložená súdu prvej inštancie. Klient oboznámenie sa so zmluvnou dokumentáciou potvrdil svojím podpisom na zmluve, t.j. trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Ďalej mal za to, že konal s odbornou starostlivosťou a okrem výpisov z účtu súdu predložil aj analytický report vykonaný ku dňu poskytnutia úverového limitu na účte. Mal za to, že svoje povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch splnil. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti má za to, že jeho odvolanie je dôvodné. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania aj náhradu odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

8. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

12. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

13. Odvolací súd osvojujúci si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu dopĺňa nižšie uvedené.

14. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Zákon o spotrebiteľských úveroch ustanovuje v § 7 ods. 1 povinnosť veriteľa pred uzavretím alebo zmenou spotrebiteľskej zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V prípade, ak veriteľ

túto svoju zákonnú povinnosť zanedbá, zákon sankcionuje takéto konanie v zmysle § 11 ods. 2 bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Zákon v tejto súvislosti ustanovuje tiež, že za hrubé porušenie povinnosti sa považuje najmä posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je.

16. Vzhľadom na vyššie uvedené potom možno dôvodne požadovať od veriteľa preukázanie skúmania bonity klienta. V prípade, ak si veriteľ ako žalobca v súdnom konaní uplatňuje právo na plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, je potom potrebné tiež vyhodnotiť aj to, či pri uzatváraní takejto spotrebiteľskej zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky stanovené právnymi predpismi zamerané na ochranu spotrebiteľa. V takýchto prípadoch je potom na veriteľovi ako žalobcovi, aby preukázal, že si svoje povinnosti vyplývajúce mu z právnych predpisov aj náležite splnil.

17. Zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá veriteľovi pri skúmaní bonity klienta postupovať s odbornou starostlivosťou, pričom v zákone neuviedol zákonnú definíciu tohto pojmu. Aj napriek absencii takejto zákonnej definície možno vychádzať z toho, že odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka a nepochybne kľúčovou je aj pri skúmaní bonity klienta využívať aj verejne dostupné informácie, ako napr. štátom zverejňované údaje o životnom minime, existenčnom minime a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018).

18. Po zrušení rozsudku a vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie predložil žalobca súdu prvej inštancie tzv. Credit report - Analytic, ktorý obsahoval súhrn všetkých kreditných a debetných operácií na účte žalovaného. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia správne uviedol, že len z uvedenej listiny nemožno vyvodiť celkovú finančnú situáciu žalovaného a už vôbec to nemožno považovať za skúmanie bonity. Odvolací súd dodáva, že žalobca vôbec neskúmal ani ďalšie aspekty súvisiace s bonitou žalovaného, ako napr. jeho celkové mesačné výdavky, celkovú zadlženosť, vyživovaciu povinnosť, výdavky na zabezpečovanie ubytovania, stravy, atď.. Odvolací súd na tomto mieste ešte dopĺňa, že žalobca pri skúmaní bonity žalovaného vôbec nežiadal ani dokladovanie jeho príjmov.

19. Z takto žalobcom predloženého súboru údajov možno len veľmi ťažko posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie pri posudzovaní splnenia povinnosti ohľadom skúmania bonity klienta s odbornou starostlivosťou zodpovedal všetky otázky, ktoré považoval pre rozhodnutie za podstatné, v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny záver.

20. Vzhľadom na to, že žalobca si v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch vôbec nesplnil náležitosti vyplývajúce mu z uvedeného zákonného ustanovenia, teda hrubo zanedbal svoju povinnosť odbornej starostlivosti. K uvedenému záveru dospel súd prvej inštancie správne, a teda aj správne v zmysle § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

21. Súd prvej inštancie poukázal na to, že z celkovej sumy debetu uvedenej žalobcom vo výške 30.636,89 Eur, predstavovala suma 1.220,48 Eur položky, ktoré kvôli bezúročnosti a bezpoplatkovosti neboli započítané do sumy celkového debetu. Po nezapočítaní tejto sumy, ktorá je vyššia než suma uplatnená žalobou, je správny záver súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žaloby tak, ako to odôvodnil v bode 52, s čím sa odvolací súd stotožňuje a osvojuje si túto argumentáciu.

22. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 C.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s stanovením § 262 ods. 2 C.s.p. tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok náhrady trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorému však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnil. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na

náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).